

30 Tháng Tư: Mỗi Tình Học Trò

Vũ Kim Đức

Đêm nay là đêm 30 tháng 4. Chiếc tàu nhỏ đang lênh đênh trên Thái Bình Dương sau một ngày dài dằng dẳng. Cả đoàn khoảng bốn chục người khởi hành sáng hôm nay từ bến Bạch Đằng, theo dòng Nhật Tảo vượt qua Vũng Tàu ra hải phận quốc tế. Đêm nay có người quá mệt mỗi mê man, người thao thức thì thao trong lo âu. Anh nằm trên sàn tàu nhìn lên bầu trời đen thẫm áng rục bởi ngàn vì sao lấp lánh. Bầu trời đầy sao và trăng không một cụm mây. Đẹp như chuyện thần tiên. Chung quanh anh tiếng gió, tiếng sóng vỗ đều đặn như tiếng ai đang khóc đang than. Con tàu trôi trên sóng như chiếc lá mục trôi theo dòng đời không biết về đâu. Bể vô tận sá gì phương hướng nữa...

Trong hồn anh lúc này không màu, không sắc, không thời gian lẫn không gian, không hình bóng nào khác ngoài hình ảnh của em. Mới sáng nay chúng ta hãy còn bên nhau. Gối kê bên gối. Mồi kê bên mồi. Thế mà đêm nay, mỗi người một phương. Hình dáng em mệt mỗi nằm nghỉ tựa trong bóng tranh tối tranh sáng nhà một người quen, chờ anh ra Kho Năm, Khánh Hội để tìm tàu di tản. Em ơi khuôn mặt và đôi mắt em u uẩn nhìn anh phút giây chia tay sáng hôm đó vẫn còn hằn sâu trong lòng anh cho đến hôm nay. Tại sao để em ở lại mà không đi sống chết cùng nhau? Tại sao hoàn cảnh không cho anh trở lại đón em? Anh có cả ngàn lý do nhưng không có câu trả lời. Anh sẽ không đổ lỗi cho định mệnh. Em ơi anh còn nợ em. Cuộc tình đã lỡ,

nụ hôn vội vàng...

Bao năm trôi qua, hôm nay vẫn còn nhớ như in lần đầu lòng anh đã rung động vì em. Hôm đó là một buổi trưa như muôn vàn buổi trưa trong đời đi học ngang nhà em. Anh nhìn vào bên trong phòng khách nhà em. Lòng anh choáng váng, chơi vơi. Em đang cười nói với anh của em. Hôm đó em mặc áo màu thiên thanh, miệng tươi như hàm tiêu buổi sáng, ánh mắt sáng long lanh. Đôi môi nụ cười khoe hàm răng đều như ngọc trai của em đã mê hoặc anh. Tim anh đã bị mũi tên Tình yêu của em bắn trúng hồng tâm. Em ơi, em không biết hôm đó anh đã nhủ lòng bằng mọi cách, anh phải chiếm bằng được em, cho chỉ mình anh. Vài hôm sau, một thằng bạn thân của cả em lẫn anh tới nhà trao cho anh phong thư từ em. Em muốn nhờ anh vẽ hình bìa tờ đặc san em đang phụ trách cho lớp của em. Bởi vì anh được người bạn đó bốc lên tận chân mây, nào là có hoa tay vẽ đẹp, nào là có tâm hồn nghệ sĩ. Anh đã vẽ ngay tám hình ba thiếu nữ đang đuổi hoa bắt bướm, tìm vần thơ trong sân trường. Một cô anh cố vẽ cho thật giống em, không biết em có nhận ra. Tóc thề và tà áo dài bay bay trong gió, trên trời có nắng và mây. Em rất vừa lòng, viết thư cảm ơn anh và hẹn thứ Bảy, mời anh tới nhà ăn mừng sinh nhật em.

Anh đã đến mừng sinh nhật mười bảy của em. Mừng mười tháng Tám. Sinh nhật học trò có nhiều tà áo trắng. Với anh, em nổi bật với nụ cười làn môi quyến rũ. Em tế nhị, có duyên ngầm, hát hay không kém Mai Hương trong trường nên có nhiều bạn bè, em út ngưỡng mộ. Sau tuần trà bánh, trước đám đông bạn bè, em hỏi hôm nay anh trở tài mục gì để tặng sinh nhật em. Anh lờ ngơ trả lời anh không biết hát cũng không biết ngâm thơ, chả có gì để làm quà. Em đêm đó đẹp đằm thắm, cười tươi như hoa hồng mới nở, nói rằng sự có mặt của anh hôm nay là đủ rồi, làm lòng anh ngỡ ngàng. Dù chưa có gì với nhau nhưng anh cảm thấy một cái gì đó đang nảy nở giữa hai chúng ta, qua ánh mắt đắm mê không nói nhưng nói rất nhiều của anh và của em. Hình như chuyện tình yêu bao giờ cũng khởi đầu từ những chuyện băng quơ. Như những lá thư trao đổi giữa đôi ta. Chuyện băng quơ trên trời dưới đất, chuyện học hành, chuyện không đầu không đuôi, chuyện mưa chuyện nắng. Chưa bao giờ hai đứa nói đến chuyện tình yêu. Nhưng em ơi, anh không bao giờ thấy chán. Thư của chúng ta viết cho nhau trên giấy học trò, chuyển đến nhau khép trong tập vở học trò đơn sơ. Một ngày không có thư em, anh thấy lòng mình thiếu thốn, ra vào đi đứng không yên và anh biết em cũng thế... Những câu chuyện có duyên em kể hằng ngày, đọc hoài đọc mãi không chán. Tình chúng ta trong như đã nhưng mặt ngoài còn e.

Cho đến một ngày, tim em không chịu đựng nổi nữa những bóng gió xa xôi, như nước vỡ bờ bộc phát: Anh, em yêu anh. Lần đầu tiên em xưng em và gọi anh bằng anh. Ba chữ em yêu anh xưa như Trái đất đã đưa anh

về chốn thiên đường thời hồng hoang nguyên thủy. Anh không biết diễn tả cái cảm giác đó ra sao? Ai mà diễn tả nổi. Làm sao cất nghĩa được tình yêu. Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt, bằng mây nhẹ giu hiu hiu. Chỉ biết giây phút đó hồn anh bay bổng trên tầng mây ngũ sắc. Anh là người hạnh phúc nhất trần đời vì đã được em yêu. The greatest things you'll ever learn is just to love and be loved in return. Anh còn nhớ câu này em đã chia sẻ với anh.

Rồi sau đó là những hẹn hò đơn sơ. Đơn sơ nhưng làm nao lòng người. Chỉ cần mỗi ngày hai đứa bên nhau, mặt nhìn mặt và tay nắm ân cần là tất cả phiên toái cuộc đời như vất bỏ sau lưng. Anh còn nhớ nhiều buổi sáng trước khi chở em đến trường, chúng mình đưa nhau ra vùng ngoại ô khi vạn vật còn chìm trong giấc ngủ. Vùng đó có nhiều ao lạch tỏa hơi, nên sáng sớm tinh mơ, sương trắng bay la đà trên ao, trên cỏ trên cây, đẹp cơ hồ một bức tranh thủy mặc. Không gian như có dây tơ, bước đi sẽ đứt, động hồ sẽ tiêu. Chúng mình lặng thinh dựa sát vào nhau tìm hơi ấm. Sương trắng như sữa khi mờ khi tỏ quyện vào người em làm anh có cảm tưởng em là một nàng tiên từ trời vừa sa xuống trần. Những buổi tối anh chở em đi lòng vòng không định hướng. Em ngồi sau hai tay ôm chặt lưng anh.

Hương trinh nữ từ em tỏa ra nồng nàn làm anh ngây ngất quên cả bờ vai anh vừa bị em âu yếm cắn một cái thật đau. Ôi cái thú đau thương, anh còn nhớ mãi...

Còn nhớ chẳng em nụ hôn đầu tiên giữa chúng ta trong vườn nắng Tao Đàn chiều năm xưa, khi hai đứa hãy còn thơ ngây. Vị ngọt bờ môi, mùi nắng, mùi cỏ và mùi hương con gái dịu dàng làm anh nửa say, nửa tỉnh. Em ơi, ôm em trong vòng tay, má kề bên má, môi tìm môi. Em mềm như mây. Em nhẹ như gió. Anh làm sao diễn tả nổi cảm giác lâng lâng đó. Cái cảm giác cơ hồ anh đã lịm chết và đang lang thang trên mây lên thiên đàng...

*Lần đầu ta ghé môi.
Những con ve nhỏ hết hồn kêu vang.
Trên môi ta vạn đóa hồng.
Hôn em trời đất một lòng chứa chan.
Tiếng cười đâu đó giòn tan.
Nụ hôn ngày đó miên man một đời.
Hôm nay chợt nhớ thương người.
Tiếng ve ngày cũ rụng rời vai anh...
(Nụ hôn đầu, Trần Dạ Từ)*

Con đường Nguyễn Bình Khiêm thơ mộng với vòm cây sao đan khăng khít che nắng ban trưa và ngôi trường Trưng Vương cổ kính màu vàng là nơi anh thường đứng bên gốc cây chờ em tan học ra. Gặp anh, em bao giờ cũng nở nụ cười với ánh mắt triu mến. Chúng mình đi bên nhau trên đường Duy Tân mùa thu với lá vàng xào xạc và lá đỏ muôn chiều trong gió. Nắng hè Trương Minh Giảng làm rám đôi má em hồng. Nhớ những lần mình đi cine với nhau, tay trong tay, khăng khít. Khi về cơn mưa Sài Gòn đổ ập xuống làm ướt mái tóc em. Chúng mình chung dù đi nhau đi dưới mưa để anh hát thầm. Vai em tròn dưới mưa, ướt bao nhiêu cũng vừa; Đưa em về dưới mưa, áo em bùn lưa thưa...

Mùa Đông đến, em khéo tay trở tài nướng bánh Buche de Noel làm quà Giáng sinh tặng anh. Khí trời lành lạnh, chúng mình đi lễ nửa đêm bên nhau dưới bóng giáo đường. Em với tà áo thiên thanh đêm Noel lộng lẫy như một thiên thần quì bên hang Bethlehem khẩn hứa. Em thiết tha khẩn hứa những gì? Làm sao anh biết. Anh chỉ đoán rằng em cầu xin Thiên chúa ban cho mối tình chúng ta bền vững muôn đời. Chúa ơi chắc Chúa đã quên những lời khẩn hứa ấy nên chúng con đã xa nhau...

Một hôm đẹp trời, anh dẫn em vào Thảo cầm viên bên cạnh trường. Bây giờ anh không còn nhớ mình đã nói với nhau những gì hôm ấy. Chắc cũng chỉ là chuyện mưa chuyện nắng, trên trời dưới biển. Anh còn nhớ em đứng trước một gốc cây vỏ sần sùi. Em khoanh tay trước ngực, đầu hơi nghiêng, tóc và tà áo dài bay trong nắng, mắt nhìn anh nhoe nhoẹt. Ôi cánh hoa chùm gởi của anh. Anh muốn làm cây tùng che chở cho em suốt đời. Cây tùng đã cằn cỗi nay vẫn còn đây. Còn cánh hoa chùm gởi năm xưa, bây giờ phiêu bạt nơi nào? Mồng một Tết năm đó là cái Tết anh nhớ mãi cho đến cuối đời. Chúng mình hẹn hò với nhau trong ngày đầu năm. Thay vì tháp tùng gia đình đi chúc Tết họ hàng, em nói sẽ giả bệnh ở nhà để chúng mình gặp nhau. Nếu em được ở nhà, em sẽ dán một miếng giấy màu hồng trước cửa báo tin cho anh biết. Sáng đó, trên đường du xuân tới nhà em, lòng anh hồi hộp nhưng tràn trề hy vọng sẽ thấy tờ hồng điều trước cửa. Và đúng như anh hy vọng, trên song cửa sắt, tờ hồng điều như mời như gọi. Đợi nhuộm tất cả một màu hồng. Hôm đó anh đã hiểu thế nào là mùa Xuân và Tuổi trẻ. Chúng mình cuốn quít bên nhau như đôi tân hôn ngày hợp cẩn. Em hát cho anh nghe bài Tôi đang mơ giấc mộng dài. Đừng lay tôi nhé cuộc đời chung quanh... Và nhìn thấy trong tim, tình yêu nở những con chim tuyệt vời. Đừng lay tôi nhé cuộc đời. Tôi còn trẻ dại cho tôi mơ mộng... Em ơi chúng ta ngày đó còn trẻ dại, chúng ta đang mơ giấc mộng dài có nhau suốt đời. Nào ngờ định mệnh phũ phàng đã biến giấc mộng dài của đôi ta thành cơn ác mộng. Ít lâu sau ngày đầu Xuân năm đó chúng mình sẽ vĩnh viễn xa nhau.

Vũng Tàu 27 tháng Tư. Khắp nơi sôi động sau khi miền Trung và Cao Nguyên thất thủ di tản. Ít ngày trước đó, Tổng thống Thiệu từ chức ra đi như trốn chạy trong đêm. Anh và gia đình em ra đây giữa trưa, tá túc trong nhà người quen ở làng Phước Tỉnh, chờ ngày giờ ra khơi vượt biển. Đêm Vũng Tàu đen kịt. Anh và em đi bên nhau trên con đường mòn dọc theo dãy núi Nhỏ. Anh quàng tay qua vai em, chúng mình dạo bước trên bãi Dâu cát trắng. Sóng biển vỗ vào ghènh đá rì rào, như ngàn lời thì thào. Những đợt thủy triều nhẹ nhàng tràn vào bờ, trắng xóa dưới ánh trăng. Đêm nay sóng im biển lặng êm đềm quá, nhưng ai biết ngày mai sẽ ra sao. Biển động đang ủa đến. Trận hồng thủy cuồng nộ sẽ cuốn tan tành phũ phàng cuộc tình chúng ta...

Sài Gòn 28 tháng Tư. Anh và em về lại Sài Gòn, khoảng bốn giờ chiều, cũng là lúc năm chiếc phản lực cơ A37 do gã phản bội Nguyễn Thành Trung hướng dẫn từ Phan Rang đến đánh phá phi trường Tân Sơn Nhất. Bom đạn tơi bời hủy hoại nhiều phi cơ và trực thăng không kịp cất cánh còn nằm trên phi đạo. Những cột khói đen ngòm từ cuộc pháo kích bừa bãi bốc lên đó đây trong thành phố. Cuộc di tản đang tiến hành trong phi trường bị khựng lại. Nhiều người hoang mang tuyệt vọng bỏ của chạy lấy người, túa ra khắp nơi tìm đường di tản. Anh và em nhìn nhau ngậm ngùi không nói. Nhưng đừng lo em ơi. Chúng mình vẫn còn bên nhau...

Sài Gòn. Bốn giờ sáng ngày 29 tháng Tư. Cả nhà đang ngon giấc bỗng choàng tỉnh dậy vì những tiếng nổ long trời lở đất về hướng phi trường Tân Sơn Nhất. Anh và em chạy lên sân thượng để mục kích cuộc pháo kích phi trường. Bầu trời sáng rực chớp lóe tơi bời đạn nổ. Đây đó vài trái hỏa châu lơ lửng trên không như những giọt lệ từ trời bị che phủ bởi những cuộn khói đen bốc lên khắp nơi. Đạn pháo kích vẽ từng vệt đỏ rực từ vùng ven đô thi nhau đổ xuống lòng phi đạo. Nhà cửa quanh vùng đổ nát, nhiều người bị chết, bị thương vì lạc đạn. Một sự hỗn loạn bắt đầu diễn ra. Nhưng đừng lo em ơi, chúng mình vẫn còn bên nhau... Sài Gòn.

Tòa Đại sứ Mỹ đêm 29 tháng Tư. Anh và gia đình em chờ đợi trong vô vọng trước Tòa Đại sứ Mỹ một ngày một đêm dài đằng đẵng. Chúng mình ngồi bên nhau, thức trắng đêm với chút hy vọng mong manh sẽ được vào trong khuôn viên tòa đại sứ để di tản bằng trực thăng. Chỉ là hy vọng hão huyền. Rạng đông bắt đầu với mặt trời nhiệt đới cuối chân trời mờ nhạt vì mưa rây rây. Đã có tin năm quân đoàn Cộng sản đang bao quanh Thủ đô. Nội bắt xuất, ngoại bắt nhập.

Có người cho ý kiến hãy chạy ra Kho Năm, Khánh Hội, để thoát ra khỏi nước bằng đường biển. Em ngồi trong lòng anh trên xe chạy vòng ra thành phố. Hương con gái như ngát như ngậy. Phố xá im lặng như tờ, quân phục, giày boot de sault, súng đạn vương vãi khắp nơi trên lề đường. Vài người lính bước đi không hồn, nước mắt lăn chả tuôn rơi trên những khuôn mặt đen xạm phong trần. Sau nhiều đêm lo sợ thức trắng, đàn bà, con nít trong đoàn đã hốc hác đuối sức muốn dừng lại nghỉ ngơi. Đây là một quyết định chết người. Nó sẽ làm tan nát trái tim anh. Nhưng lúc đó, đừng lo gì em ơi, sau khi tìm được đường đi, anh sẽ quay lại đón em. Chúng mình sẽ vẫn bên nhau...

Hải phận quốc tế, 30 tháng Tư, mười hai giờ trưa. Bầu trời xanh ngắt không một cụm mây, nắng vàng đỏ lửa như thiêu như đốt trên da thịt. Sóng bạc đầu lồng lộn nhồi lên nhồi xuống như muốn lật úp con tàu nhỏ xuống lòng đại dương. Có tin Dương Văn Minh buông súng làm hàng thần lơ láo. Bộ đội miền Bắc đang ngỡ ngàng xuất hiện trên đường phố Sài Gòn. Bài Nổi vòng tay lớn rải nhải trên làn sóng phát thanh. Mọi người lặng đi,

mắt ai cũng ứa lệ sụt sùi. Nhiều người ngửa mặt lên trời khóc ròng, bờ vai rung lên vì xúc động. Sự thật phũ phàng đã diễn. Trời đang trong sáng, mây đen xám xịt bỗng vụt đến từ cuối chân trời. Mặt trời biến mất. Mưa tuôn xối xả, sấm chớp đùng đùng. Biển động kinh hoàng hay lòng người đang kinh hoàng. Có lẽ cả hai. Anh đứng trong mạn con tàu thần thờ. Người anh đắm ướt. Nước mưa hay nước mắt của anh. Anh không biết. Anh chỉ biết chắc một điều: Em ơi, anh mất em rồi. Chúng mình đã không còn bên nhau...

Hôm đó là ngày 30 tháng Tư năm 1975...